

සම්පත් පරිභෝජන ගැටලුවට බෞද්ධ විසඳුම්

පනාමුරේ වන්දිම හිමි

බුදුදහමට අනුව මිනිසාගේ වටිනාකම තීරණය වන්නේ ඔහු භාවිත කරන භෞතික මෙවලම් මත නොවේ. එය තීරණය වන්නේ ඔහු තුළ පවතින අධ්‍යාත්මික ගුණවත්කම් මතය. සුවපහසු ජීවිතයක් ගත කිරීම බුදුසමය කිසි විටකත් ප්‍රතික්ෂේප නොකරයි. උසස් ධනයක් තිබූ පමණින් එය අහේතුකව වැය කිරීම බෞද්ධ පිළිවෙත නොවේ. සම්පත් පරිභෝජනය මිනිසාගේ මූලික අවශ්‍යතාවයක් වන අතර ඒවා පරිහරණය කිරීම මගින් මිනිසාගේ මූලික අවශ්‍යතාවයන් ඉටුකර ගැනීම අවධාරණය කර ඇත.

උත්සාහයෙන් ධර්මානුකූලව උපයා සපයාගත් ධනය පරිභෝජනය කිරීමේදී නුවණින් යුක්තව ක්‍රියා කළ යුතුය. ධනය උපයා ගැනීමට ගන්නා උත්සාහය එය වියදම් කිරීමට අවශ්‍ය නොවේ. එහෙත් එය නිරුත්සාහකව විනාශ විය හැකිය. ධනය පරිහරණය කරන ආකාරය ගිහි පැවිදි වශයෙන් වෙනස් වෙයි. එනම් නිෂ්පාදනය හා පරිහරණය වශයෙනි. ගිහියාට නිෂ්පාදන කාර්යයෙහි යෙදීමට අවසර ඇතත් මූලික බුද්ධ දේශනා අනුව පැවිද්දාට එයට අවසරයක් නොමැත. එහෙත් මේ දෙපාර්ශ්වයම සම්පත් පරිභෝජන කාර්යයෙහි යෙදේ. නිෂ්පාදනයට දායක නොවෙන පැවිද්දා තම යැපීම සඳහා අවැසි සම්පත් ලබා ගන්නේ ගිහියාගෙනි. එසේ ලබාගත යුත්තේ මලට හානි නොකර රොන් ගන්නා බඹරෙකු විලසිනි.¹

හික්ෂු ජීවිතය තුළ සම්පත් පරිභෝජනය පිළිබඳ විමසීමේදී පැහැදිලි වන තවත් සංකල්පයක් වන්නේ දස ධම්ම සූත්‍රයේ එන “පරපට්ඨද්ධා මෙ ජීවිකාති පබ්බජ්ජෙන අභිණ්භං පච්චචෙක්ඛි තබ්බං”² බෞද්ධ හික්ෂු ජීවිතය සෑම විටම පරපට්ඨද්ධතාවයකින්” (අන්‍යයන් හා නිරතුරුව බැඳී පවත්නා) යුක්ත බව සිහි කළයුතුය. පරපට්ඨද්ධ” මෙහිදී පැවිදි ජීවිතය පිළිබඳ විමසීම වැදගත් වේ.

අගාරික (ගිහි) අනගාරික පැවිදි ජීවිතයට පත්වීමේදී සිදු කරන බාහිර ක්‍රියාවලිය අංශ තුනක පරිවර්තනයක් නියෝජනය කරයි.

- 01. කායික වෙනස (මුඩු හිස - කසාවත් හැදීම)
- 02. භෞතික සම්පත් විරමණය (භවභෝග සම්පත් අතහැරීම)
- 03. සමාජ සම්බන්ධතා පිළිබඳ වෙනස (පෞද්ගලික ඥාතීත්වය හා සාම්ප්‍රදායික ප්‍රභේදයන්ගෙන් වෙන්වීම)

මෙම තෙවැන්නේ පරිවර්තනයන්ගෙන් හැඟියන්නේ පෞද්ගලික භාවයෙන් පොදු බවට පත්වීමයි. පැවිදි ජීවිතයේ කැපී පෙනෙන ආවේණික ලක්ෂණ අතර පෞද්ගලිකත්වය ඉක්මවූ පොදු වගකීමක් සහිත කෙනෙකු බවට පත්වීම සුවිශේෂ වේ. පුළුල් වශයෙන් අර්ථ කථනය කරන විට ජීවන පැවැත්ම සඳහා පොදු සමාජය මත තමන් යැපිය යුතු බව බුදුරජාණන් වහන්සේ දස ධම්ම සූත්‍රයෙහිදී “පරපට්ඨද්ධා මෙ ජීවිකාති පබ්බජ්ජෙන අභිණ්භං පච්ච චෙක්ඛි තබ්බං”³ යනුවෙන් පෞද්ගලික දේපළ අයිතිය අත්හළ හික්ෂුව තම මූලික අවශ්‍යතා වන විචර පිණ්ඩපාත සේනාසන ගිලානප්‍රත්‍යය යන සිව්පසය ලබාගන්නා බවත් ඒ පිළිබඳ නිතර සිහි කළයුතු බවත් පැහැදිලි කළහ. මෙම පරපට්ඨද්ධතාවය විස්තර කරන අටුවා විවරණයේ මගේ ජීවිකාව

අන්‍යයන් කෙරෙහි බැඳී ඇත. සිව් පසය සැපයීම අනුන්ට අයත් බව ප්‍රත්‍ය වේක්ෂණය (සිහිගැන්වීම ආපසු බැලීම) කළයුතු බවත් එවිට හික්ෂුවගේ ආජීවය පාරිශුද්ධත්වයට (පිරිසුදු බවට) පත්වන බවත් දැක්වේ⁴.

මෙලෙස තම මූලික අවශ්‍යතා පොදු සමාජය මගින් ඉටු වීම මත හික්ෂු ජීවිතයට විශාල කායික හා මානසික විවේකයක් ලැබේ. සාමාන්‍ය ගිහි පුහුදුන් පුද්ගලයෙක් මෙම මූලික අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීම සඳහා දරන වැයම හික්ෂුවකට යෙදීමට අවශ්‍ය නැත. මෙම විවේකය ධර්මය ප්‍රගුණ කිරීම, ආරාමවත් පිළිවෙත් කිරීම හා තම අධ්‍යාත්මික සංවර්ධනය සඳහා යොදාගත හැකිය.

මෙම පරපටිබද්ධතාවය නිවැරදිව පවත්වා ගැනීම සඳහා සාවද්‍ය ආකාර දෙකක් සහ නිරවද්‍ය ආකාර දෙකක් ද පැහැදිලි කොට ඇත. තමා දුසිල්වතෙකු ව සිට සැදැහැකියන්ගේ සිව්පස පරිභෝගය "ඵය්‍ය පරිභෝග" (සිව් පසය සොරකමින් ලබාගන්නා) නම් වන අතර සිල්වතෙක් වුව ප්‍රත්‍යවේක්ෂාවෙන් තොරව පරිභෝග කරත් නම් එය "ඉණ පරිභෝග" (සැදැහැවතෙකුට ණයවීමක්) නමින් සඳහන් කොට ඇත. "දසධම්ම" සූත්‍ර අටුවාව සඳහන් කරන පරිදි "දායජ්ජ පරිභෝගය" හා "සාමි පරිභෝගය" අධ්‍යාත්මික සංවර්ධනය සිව්පස පරිභෝජනයෙහිදී හික්ෂු ජීවිතයට අනවශ්‍ය අංගයක් සේ සැලකිය යුතු බව සඳහන් කොට ඇත. එසේ අධ්‍යාත්මික සංවර්ධනයට යොමු වූ ප්‍රතිපදාවක සිට සිව්පසය පරිභෝග කිරීම තමන්ගේ ශාසනික ජීවිතයේ සඵලත්වය පිණිසත් සිව්පසය පිරිනමන දායකයන්ට මහානිශංස පිණිසත් හේතුවන බව අග්ගිකත්ථෝපම සූත්‍රයෙහි⁵ සඳහන් වේ.

පරපටිබද්ධ පැවිදි ජීවිතයෙහි තවත් අවස්ථා දෙකක් පෙළෙහි දක්වා ඇත. එනම් සංඝ පටිබද්ධතාවය සහ සමාජ සම්බන්ධතාවයයි. කෙනෙක් හික්ෂුවක් බවට පත්ව උපසපන් බවින් යුක්ත වූ විට සංඝ සමූහයේ සාමාජිකත්වය මෙන්ම සාමාජිකයන් සමග අන්තර් සම්බන්ධතාවයකින් වගකීම් හා යුතුකම් සමූහයකින් යුත් අයෙකු බවට පත්වේ. එබැවින්, හික්ෂු ජීවිතයේ පරපටිබද්ධතාවයේ වැදගත් අංශයක් සංඝ සංවිධානය සමග ඇති සබඳතාවලින් නියෝජනය වේ.

හික්ෂු ජීවිතය සමාජයෙන් පෝෂණය වන පද්මයක් (නෙළුමක්) පමණක් නොව සමාජය නමැති විලද සුවදවත් කරන පියුමක් (සුවිගන්ධං මනොරමං) බඳුය. ආධ්‍යාත්මික සංවර්ධනය උදෙසා පවුල වැනි සමාජ සංස්ථාවන් අභිනිෂ්ක්‍රමණය කළද උන්වහන්සේ සමාජයෙන් අභිනිෂ්ක්‍රමණය කොට වනගතව භාවනානුයෝගීව වාසය කළද සමාජයෙන් හුදෙකලා වූවෙක් නොවේ. භාරතීය අනගාරික ශ්‍රමණ සම්ප්‍රදායට පටහැනිව සමාජ වගකීමක් ඇති පරපටිබද්ධ ජීවිතයක් හික්ෂුව සතුය. බුදුරජාණන් වහන්සේ තම ප්‍රථම ශ්‍රාවක ධර්මදූත කණ්ඩායම අමතා මහණෙනි, බොහෝ ජනයාට හිත සුව පිණිස ලෝකානුකම්පාව පිණිස දෙවි මිනිසුන්ට වැඩ පිණිස හිත පිණිස සැප පිණිස වාරිකාවේ හැසිරෙන්න. එක් මගකින් දෙදෙනෙක් නොයන්න. මුල, මැද අග යහපත් වූ ව්‍යාංජන සහිත අර්ථ සහිත සියල්ලෙන් සපිරි පිරිසිදු බ්‍රහ්ම චරියාව ප්‍රකාශ කරන්න.⁶

පොදු සමාජය වරදින් මුදා ගැනීමත් යහපතෙහි යෙදවීමත් හික්ෂු ජීවිතයට අදාළ කාර්යයක් වේ. පොදු සමාජයෙන් සිවිපසය ලබාගන්නා හික්ෂුව ආපසු පොදු සමාජයට ලබාදිය යුත්තේ මෙම ධාර්මික භාවයයි. මීට අමතරව

පොදු සමාජය පිළිබඳ සංවේදීවීම හා එහි දියුණුවට කටයුතු කිරීම පැවිදි පක්ෂයට අදාළ ප්‍රධාන යුතුකමක්ද වන බව බුදුරජාණන් වහන්සේ අවධාරණය කළහ. සිඟාලෝවාද සූත්‍රයේ අනෙක් සමාජ කොටස්වලට යුතුකම් 05 බැගින් දක්වා පැවිදි පක්ෂය සඳහා යුතුකම් 06 ක් මෙසේ දක්වා ඇත.

- 01. පවින් වැළැක්වීම.
- 02. යහපතෙහි යෙදවීම.
- 03. යහපත් සිතින් අනුකම්පා කිරීම.
- 04. නො ඇසූ ධර්මය අසන්නට සැලැස්වීම
- 05. ඇසූ ධර්මය සැක දුරලා පහදා දීම.
- 06. සුගතියට මග කියා දීම.

පොදු ජන ජීවිතය පිළිබඳ හික්ෂුවකගේ බැඳීම හා වගකීම වඩා වැදගත් කොට සලකා ඇති බව ඉන් පැහැදිලි වේ. සමස්ත සමාජය විසින්ම සම්පත් පරිභෝජනය කළ යුතු ආකාරය අරියවංශ සූත්‍රයෙහි පැහැදිලි කරන්නේ මෙසේය.

“නත්ථි අගතිථා අමුච්ඡිනො අනජ්ඣාපන්නො ආදිනව දස්සාවි නිස්සරණ පඤ්ඤා පරිභුඤ්ජති.”⁷

ඒ අනුව සම්පත් පරිභෝජනය කිරීමේදී කරුණු පහක් අනුගමනය කළ යුතුය.

- 01. අගථික පරිභෝජනය.
- 02. අමුච්ඡිත පරිභෝජනය.
- 03. අනජ්ඣාපන්න පරිභෝජනය.
- 04. ආදිනව දස්සාවිත පරිභෝජනය.
- 05. නිස්සරණ පඤ්ඤා පරිභෝජනය.

01. අගඵල පරිභෝජනය.

ගඵල යනු ලොව පවත්නා අනුලෝම පරිභෝජන ක්‍රමයයි. එනම් කාම සම්පත්වලට දැඩි ලෙස ආශාවෙන් තෘෂ්ණාවෙන් ගිජු වී පරිහරණය කිරීමයි. ඒ අනුව අගඵල පරිභෝජනය යනුවෙන් අදහස් වන්නේ දැඩි ගිජු බැවින් මිදී වස්තුව පරිභෝජනය කිරීමයි. දීඝනිකාය අට්ඨ කතාව මේ වචනය තවත් පැහැදිලි කරමින් විස්තර කරන්නේ "අගතිතොති විතත ලෝභ ගන්තෝ" යන්නෙනි. මෙය නූතන සමාජයේ හඳුන්වන්නේ අධිපරිභෝජනය ලෙසිනි. කාමසුඛල්ලිබාහු යෝගය ලෙසින් බුදු රදුන් ප්‍රතික්ෂේප කරන ලද මෙම ක්‍රමය හීන ග්‍රාම්‍ය අන්තර්ගත පිණිස පවතින එකක් ලෙස විග්‍රහ කර ඇත. එය පුද්ගල පරිභාණියට පමණක් නොව විවිධ සාමාජීය අර්බුදයන්වලට හේතුවෙයි. එම නිසා අගඵල පරිභෝජන රටාව අර්ථාන්විත ඵලදායී ඉගැන්වීමක් ලෙස පෙන්වා දිය හැකිය. සම්පත් පරිහරණයේදී ගැටලු අවම කර ගැනීමට මෙම සංකල්පය අනුගමනය කිරීම හේතු වේ.

02. අමුච්ඡික පරිභෝජනය.

මුලාවෙන් තොරව පරිභෝජනය කිරීම අමුච්ඡික පරිභෝජනය ලෙස සැලකෙයි. "අමුච්ඡිතොති අධිමත්ත තණ්හාය මුච්ඡං අනාවින්නො" ⁸ තෘෂ්ණාවෙන් මුලානොවී සිදුකරන පරිභෝජනය අමුච්ඡික පරිභෝජනයයි. අධික තෘෂ්ණාව නිසා ඇතැම්විට පරිභෝජනයේ අවශ්‍යතා ද යටපත් වී තිබෙන ආකාරය දැකිය හැකිය. ධම්මපදට්ඨ කථාවේ එන අදින්න පුබ්බක චරිතය එයට කදිම උදාහරණයකි. චරිතමානයේද එවැනි අදින්න පුබ්බක චරිත නිරූපණය කරන්නෝ බොහෝ සිටිති.

මුච්ඡික ස්වභාවය වන්නේ සම්පත් රැස්කිරීම ජීවිතයේ එකම පරමාර්ථය කොටගෙන ජීවත් වීමයි. මිනිසාගේ මූලික අවශ්‍යතාවය වන ආහාර පාන, ඇඳුම් පැලඳුම්, බෙහෙත් හේත්, නිවාස ආදී දේවල්වලට හෝ වියදම් නොකරයි. තමා හෝ අන්සතු වස්තුව කෙරෙහි දැඩි අශාවක් ඇති කරගන්නා එවැනි පුද්ගලයින් රැස්කරන වස්තුවෙන් ප්‍රයෝජන නොගන්නා අතරම සම්පත් පරිහරණයට සමාජයට ඇති අයිතියද උදුරා දමයි.

03. අනප්‍රකාශන පරිභෝජනය.

අනප්‍රකාශන පරිභෝජනය යනු සම්පත්වල ගැලී උන්මත්තකයන් ලෙස ක්‍රියා නොකිරීමයි. තෘෂ්ණාවෙහි දැඩි සේ බැස නොගැනීම අනප්‍රකාශන පරිභෝජනය නම් වේ. " තණ්හාය පත්තනො අපරියොනද්ධො" අනප්‍රකාශන පරිභෝජනය මදයටත් ප්‍රමාදයටත් හේතුවෙයි. උම්මත්තක විකෘතියකින් යුක්තවීම මෙහි ස්වභාවයයි. සියල්ල ධනයෙන් සපයා ගත හැකියැයි සිතා අශ්ශීල දුරාවාරයෙහි යෙදෙන ඔව්හු සුරාව, සුදුව, ස්ත්‍රී ධූර්ථ බව විකෘති වරියා පුද්ගලනය කිරීම ආදියෙහි යෙදෙති. සදාවාරයේ සීමාවන් උල්ලංඝනය කරමින් සම්පත් පරිභෝජනය කිරීම මෙහි සුවිශේෂී ලක්ෂණයයි. එමගින් තමාටත් රටටත් සුවිශේෂී හානියක් සිදුවෙන අතර එය සමස්ත සමාජයේම පිරිහීම පිණිස හේතුවේ.

04. ආදිනව දස්සාවිත පරිභෝජනය.

ඇලී ගැලී පස්කම් සුව විදිමින් ලැබෙන විපාක පිළිබඳ අවබෝධ කරගෙන පරිභෝජනය කිරීම මෙමගින් අවධාරණය කර ඇත. "ආදිනව දස්සාවිනිති අසේනාපත්තියං ච ගථික පරිභෝගේ ච අදිනවං පස්සමානො"

ඉහත දක්වන ලද ආකාරයකින් සම්පත් පරිහරණය කරණු ලැබුවහොත් එමගින් මෙලොව හා පරලොව පිරිහීම ඇරඹෙන බව අවබෝධ කරගෙන සම්පත් පරිහරණය කිරීම ආදිනව දස්සාන්විත පරිභෝජනය නමින් දක්වා ඇත.

05. නිස්සරණ ප්‍රඥා පරිභෝජනය.

නිස්සරණ ප්‍රඥා පරිභෝජනය යනුවෙන් හඳුන්වනු ලබන්නේ කාම වස්තූන්ගේ ආස්වාදය මනුස්ස ස්භාවය ආදිය අවබෝධකර ගනිමින් සම්පත් පරිහරණය කිරීමයි. ශ්‍රී විනයේ යථා ස්භාවය අවබෝධ කරගනිමින් සම්පත් පරිහරණය කිරීමයි. එය ගැඹුරු වැටහීමෙන් ලබා ගන්නා ඥානයයි. එයට මූලික වන්නේ පරිභෝග සම්පත් පිළිබඳ ඇතිකර ගන්නා දෘෂ්ටියයි.

කොතරම් වස්තුව තිබුණද එයින් සැහීමට පත් නොවීම මනුසා ස්වභාවයයි. කහවණු වර්ෂාවක් හමුවේ වුවද සැහීමට පත් නොවන ස්වභාවයෙන් මිනිසා යුත්තය. මෙය අවබෝධ කර ගනිමින් සම්පත් පරිහරණය කළ යුතුය. පුහුදුන් මිනිසුන් මිය පරලොව යන්නේ අතෘප්තිකර ආශාව ඉතිරිව තිබියදීය. එබැවින් පරිභෝජන සම්පත් පිළිබඳ නිස්සරණ ප්‍රඥාව ලැබීම පහසු කටයුත්තක් නොවේ. එය තර්කානුකූල සිතකින්ම සිදුකළ යුතුය. බුද්ධිය මෙහෙයවා කාමවස්තු පිළිබඳ දැකීමෙන් නිස්සරණ ප්‍රඥාව අවබෝධ කර ගත හැකිය.

සම්පත් පරිහරණය කිරීමේදී තවත් වැදගත් වන අදහසක් වන්නේ "භෝජනේ මත්තඤ්ඤතා" යන්නයි. එනම් භෝජනයෙහි පමණ දැන ක්‍රියා කිරීමයි. තම පැවැත්මට අදාළ වන ප්‍රමාණය පිළිබඳ අවබෝධයක් තමාට තිබිය යුතුය. "

“සුභරො” යනුවෙන් දක්වා ඇති අදහස මෙහිදී වැදගත් වේ. එනම් පහසුවෙන් පෝෂණය කළ හැකි බවයි. සුභර තාවයෙන් යුක්ත පුද්ගලයා සමාජයට බරක් නොවේ. යම් පවුලක් තුළ සියලු දෙනා සුභරතාවයෙන් යුක්ත නම් පවුල තුළ ආර්ථික සමෘද්ධිය ඇති කිරීම අපහසු නොවේ. සුභරතාවයෙන් තොර එමෙන්ම දුබරතාවයෙන් යුක්ත පුද්ගලා නිරන්තරයෙන් මානසික පීඩාවට පත්වෙයි. තමන් ආහාරයට ගන්නා කිසිවකින් සතුටට පත් නොවේ. නිරන්තරයෙන් අසහනයට පත්වන ඔහු සමාජයද අසහනයට පත් කරයි.

සම්පත් පරිභෝජනයේදී ඇතිකර ගතයුතු තවත් සංකල්පයක් වන්නේ “අප්පිච්ඡතා” හෙවත් අල්පේච්ඡතාවයයි. එනම් මහිච්ඡතාවයට විරුද්ධ වීමයි. බොහෝ කොට කැමති වීමෙන් තමා මෙන්ම අන් අයද අපහසුතාවයට පත්වෙයි. තම අවශ්‍යතාවයට වඩා අන් අයට ප්‍රදර්ශනය කිරීම සඳහා භාණ්ඩ මිලදී ගැනීම මගින් මහිච්ඡතාවයට පත්වෙයි. ඇතම් පුද්ගලයන් ඇසු දුටු දෙය අනුකරණය කරමින් කටයුතු කරන්නට යෑම නිසා ධනය විනාශ කර ගන්නා අතරම සමාජයේ අන් අයගේ අපවාදයටද ලක්වෙයි. තම අවශ්‍යතාවයට වඩා යම් යම් දේ මිලදී ගැනීමෙන් බොහෝ දෙනෙක් ආර්ථික වශයෙන් පරිහානියට පත්වී ඇති අයුරු දැකිය හැකිය.

සතුට මිනිසාගේ පරිභෝජන කාර්යයේදී ඉතා වැදගත් වෙයි. එය උතුම්ම ධනය ලෙස ධම්ම පදයෙහි පෙන්වා දී ඇත. “සංතුට්ඨි පරමං ධනං” ඒ අනුව මිනිසා තම තෘප්තිමත් භාවය සඳහා උගත යුතුය. කැදර කම ඉවත් කළ යුතුය. අධික තෘෂ්ණාවෙන් ඉවත් විය යුතුය. එසේ කළ යුතුවන්නේ අධික තෘෂ්ණාව හෝ කැදරකම ලොව පවත්නා සම්පත්වල ඇති

සීමිත බව හෝ තෘප්තිය නොදන්නා බැවිණි. වර්තමාන මිනිසා අසීමිත ලෙස ඉන්ද්‍රියන් පිනවීමට යෑම නිසාත් ස්වභාවික සම්පත් අසීමිත ලෙස පාවිච්චි කිරීම නිසාත් ලෝකයා දිළිඳු බව කරා ඇදී යමින් පවතී. මේ අසීමිත පරිභෝජනය පිළිබඳ විචාරයට ලක් කරන ඊ. එෆ්. ජුමාකර් තම "පුන්චි නම් ලස්සනයි" නම් කෘතියේදී මෙසේ දක්වයි. සෑම පුද්ගලයෙකුගේම අවශ්‍යතා සපුරාලීම මහ පොලොවට හැකියාවක් ඇත. එහෙත් සෑම මනුෂ්‍යයෙකුගේම කෑදරකම සපුරාලීමට එයට නොහැකිය.⁹

මෙම ප්‍රකාශයෙන්ද පැහැදිලි වන්නේ මිනිසා අධික තෘෂ්ණාවෙන් යුක්තව ක්‍රියා කිරීම ඔහුගේ පරිහානියට හේතු වන බවයි.

සම්පත් පරිභෝජනය පිළිබඳ බුදු දහමේ සුවිශේෂී ඉගැන්වීම් ඇතුළත් වන්නේ ගිහිවිනය ලෙස සැලකෙන ව්‍යග්ගපජ්ජ සූත්‍රයේදීය. එනම් සමපීචිකතාවයි. අදායමත් වියදමත් එකිනෙක නො ඉක්මවන ලෙස සම්පත් පරිහරණය කිරීමයි.

ඒ අනුව දිගුල් කෑමක් ලෙස සම්පත් පරිහරණය නොකල යුතුය. (උදුම්බර බාදික) වර්තමානයේ මෙම පරිභෝජන ක්‍රමය බොහෝවිට දැකිය හැකි අතර එබන්දන් තිරිසන්ගත සත්වයන් මෙන් ජීවිතය අවසානයේ බොහෝ දුකට පත්වන බව බුදු සමය අවධාරණය කරයි.

සම්පත් පරිහරණය කිරීමේදී සැලකිය යුතු වැදගත් අංශයක් පිළිබඳ අංගුත්තර නිකාය තොරතුරු ඉදිපත් කරයි. එහි එන කුල

සුත්‍රයේ සඳහන් කරන්නේ සම්පත් විපුලත්වයකට පත්වන අයුරින් ක්‍රියා කළ යුතු බවයි. ඒ සඳහා කරුණු හතරක් නිර්දේශ කොට ඇත. එනම්

- නට්ඨං ගච්චන්ති.
- ඡිත්තං පටිසංකරොති.
- පරිචිත පාන භෝජනං භොති.
- සීලවන්තං ඉත්ථිං වා පුරිසං වා ආධිපච්චෙ භොති.

නට්ඨං ගච්චන්ති.

විනාශවෙන භෝ නැසෙන සම්පත් උපයා තැබිය යුතුය. නැසුණු ප්‍රමාණය නො උපයා නොතැබිය යුතුය. ක්‍රම ක්‍රමයෙන් සම්පත් පරිභාණියට පත්වෙයි. උපයන ධනය කොටස් හතරකට බෙදා එක් කොටසක් තැන්පත් කොට තැබිය යුතු බව දක්වා ඇත්තේ මේ හේතුවෙනි.

ඡිත්තං පටිසංකරොති.

දිරා පත්වනදේ දිරාපත්වීමට ඉඩ නොතබා උපරිම ආකාරයෙන් ප්‍රතිසංස්කරණය කොට ප්‍රයෝජනයට ගත යුතුය. දිනක් කොසොල් රජතුමා ආනන්ද තෙරුන්ගෙන් විමසා සිටියේ මෙතරම් වීචර ප්‍රමාණයක් පිළිගන්නේ වෙළඳාම් කිරීමටද යන්නයි. එවිට ආනන්ද තෙරුන් ප්‍රකාශ කරන්නේ රජතුමනි ශ්‍රද්ධාවන්ත අය විසින් දෙන ලද සිවිරු පිරිකර ආදිය ශ්‍රමණ හවත් ගෞගම ශාසනයේ ශ්‍රාවකයන් විනාශ නොකරන අතර දිරාපත් සිවිරු ඇති අයට ඒවා බෙදාදෙන බවත් දිරාපත් සිවිරු ඇඳ ඇතිරිලි ලෙස භාවිත කරන බවත් එතෙක් තිබූ ඇඳ ඇතිරිලි බුමුතුරුණු ලෙස යොදා ගන්නා බවත් පැරණි බුමුතුරුණු පා පිස්න ලෙස යොදා ගන්නා බවත් පැරණි පා

පිස්න බිත්තියට තබා මැටි ගසා කුටි සකස් කර ගන්නා බවත් දේශනා කොට ඇත.¹⁰ සම්පත් ප්‍රතිසංකරණය කරමින් භාවිතා කළ යුත්තේ කෙසේද යනවග මෙයින් අවබෝධ කර ගතහැකිය.

පරිවික්තං පාන භෝජනං භොති.

සීමවක් දැන පරිහරණය කළ යුතුය. අසීමිත පරිභෝජනය සම්මා ආජීවයට අයත් නොවේ. එය මිත්‍යා ආජීවයකි, තම අවශ්‍යතාවය පිණිස පමණක් පරිභෝජනය කළ යුතු බව මෙයින් අවධාරණය කර ඇත. පරිභෝජන වස්තූන් අපතේ නොයවා පරිහරණය කිරීමද මෙයට අයත් වේ. දිනපතා විශාල ආහාර ප්‍රමාණයක් අපතේ යවන විට කුසට අහරක් නොමැතිව ජීවත් වන පීඩාවිද විනාශ වන පිරිස අපට සමාජයේ දැකිය හැකිය. වසර ගණනාවක් අනාගතයට පරිභෝජනය කිරීමට ඇති ඇතැම් වස්තූන් මේ වන විටත් මිනිසා විසින් පරිහරණය කර ඇති බව ද පැවසෙයි¹¹. “සීලවන්තං ඉත්ථිංවා පුරුසං වා ආධිපච්චේ යිපෙන්නි.” සම්පත් පරිහරණයේදී කුල සුත්‍රය අවධාරණය කරන තවත් වැදගත් සංකල්පයක් වන්නේ අධිපති හෝ පාලක පන්තිය ධාර්මික හා සීලයෙන් යුක්ත පිරිසක් විය යුතුය යන්නයි. සීලයෙන් තොර පාලකයන්හට සම්පත් පිළිබඳ දැනුමක් නැත. සෑම මොහොතකම තම තමන්ගේ වාසිය පමණක් සිතා ක්‍රියා කරන පාලකයන් සිටින විට සම්පත්වල සුරක්ෂිතතාව ද ඇති විය නොහැකිය.

මෙම කරුණු වර්තමාන සමාජයේ දැකිය නොහැකි බැවින් සම්පත් පරිහරණය පිළිබඳ ගැටලු ඇති වී තිබෙන ආකාරය පෙන්වාදිය හැකිය.

ආන්තික සටහන්

- 1 ධම්මපදය, පූජ්‍යවරයා, 06 ගාථාව, 97 පිටුව මොරගල්ලේ සිරි ඥාණෝභාසතිස්ස නාහිමි සංස්කරණය ඇම්.ඩී. ගුණසේකර සහ සමාගම. කොළඹ 11, 2011
- 2 දසධම්ම සූත්‍රය, අංගුත්තරනිකාය, දසක නිපාතය, අක්කෝසවරයා, ත්‍රි. බු. ජ. මු. 157 පිටුව.
- 3 එම
- 4 එම
- 5 අග්ගිකධන්ධොපම සූත්‍රය, අංගුත්තරනිකාය, මහාවරයා, සත්තක නිපාතය, ත්‍රි. බු. ජ. මු., 465 පිටුව
- 6 මහාවරයා පාළිය
- 7 අරියවංශ සූත්‍රය, අංගුත්තරනිකාය, චතුක්ක නිපාතය, ත්‍රි. බු. ජ. මු. 57 පිටුව
- 8 මහාවරයාපාළි 1, ත්‍රි. බු. ජ. මු. 42. පිටුව, 2006
- 9 Schumacher, E.F. Small is Beautiful. 87 page
- 10 අංගුත්තරනිකාය, ව්‍යඝ්ඝපඡ්ඡ සූත්‍රය, ත්‍රි. බු. ජ. මු. 236 පිටුව. 2006
- 11 ධම්මජෝති හිමි, බෙලිගල්ලේ, බෞද්ධ ආර්ථික දර්ශනය, රත්න පොත් ප්‍රකාශකයෝ, මරදාන. 89 පිටුව